

DIUMENGE II DE QUARESMA (B)
600 anys d'abadiat al Monestir de Montserrat
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
Mc 9, 2-10

Estimats germans i germanes:

Diuenge passat contemplàvem Jesús en la solitud austera del desert i en ple combat amb les temptacions del Maligne. Avui el contemplem transfigurat *dalt d'una muntanya alta*, manifestant la seva personalitat divina i humana. És un moment de revelació de la seva identitat i un moment d'envigoriment dels seus deixebles davant la passió que s'acostava. Per a nosaltres, en el nostre camí quaresmal, constitueix una manifestació de la glòria divina en el rostre de Jesucrist abans d'encaminar-se cap a la passió que li desfigurà tota aparença humana (cf. Is 52, 13). La Transfiguració, a més, és com una anticipació de la contemplació de la faç de Déu promesa als nets de cor (cf. Mt 5, 8).

En el nostre procés de conversió quaresmal i d'aprofundiment de la nostra realitat de batejats, la veu del Pare ens reafirma la identitat de Jesús –*el meu Fill, el meu estimat*– i ens invita a escoltar-lo, a acollir la seva paraula i fer-la vida. Aquest és el camí que ens mena cap a la puresa de cor: acollir Jesús i posar en pràctica la seva paraula ara que no veiem les resplendors del Tabor i ens trobem *amb Jesús tot sol*; és a dir, sense veure'n la glòria, només amb la seva figura de mestre de vida i d'home de dolors tal com ens l'han transmesa els escrits del Nou Testament i tal com es fa present en el dolor del món. És a la llum de la fe que sabem descobrir la glòria del crucificat en la realitat de cada dia. I és a la llum de la fe que sabem intuir la transfiguració final de tot el sofriment que hi ha en la humanitat; la transfiguració de milers i milers de rostres desfigurats pel dolor i la mort. La transfiguració de la humanitat guarida i salvada. La transfiguració de la nostra personalitat feble i precària.

Els tres apòstols testimonis de la Transfiguració de Jesús van adonar-se que no podien pensar en un messianisme temporal, segons els models triomfalistes humans, sinó que s'anava insinuant el messianisme de la creu; que el Messies, el Crist, havia de passar pel Misteri Pasqual de mort i de resurrecció. Nosaltres, que som deixebles de Jesús, no ens hem d'estranyar quan constatem la incoherència i la feblesa de la dimensió humana de l'Església feta d'homes i dones fràgils i pecadors com nosaltres; ni quan constatem que l'Església és infravalorada en la societat o que els cristians som objecte d'incomprensió i de burla, com si no fóssim prou intel·ligents per adonar-nos que la fe no té sentit. Som deixebles d'un crucificat deixat de banda, com *la pedra que rebutjaren els constructors*, però que tornà victoriós a la vida i ara corona l'edifici del Poble de Déu i de la humanitat salvada (cf. Mt 21, 42). La proclamació de l'evangeli de la Transfiguració durant la quaresma ens ajuda a fer el camí de conversió, fet de treball i de lluita espirituals, amb els ulls fets en la llum de Pasqua, que la Transfiguració de Jesús anticipa. I amb el cor posat en la nostra futura participació de la glòria de Jesucrist, si mantenim la fe i la gràcia rebuda en el baptisme i renovada en els sagraments.

Aquests dies, a Montserrat, commemorem el sisè centenari de la constitució del nostre monestir en abadia. Des dels inicis, entorn del 1025, fins al 10 de març del 1409, durant gairebé 400 anys per tant, la comunitat de Montserrat era una casa dependent de Ripoll, el cenobi fundador, per bé que els últims anys aquesta dependència havia minvat en alguns aspectes. Les circumstàncies que portaren el priorat montserratí a l'autonomia que li atorgava el rang d'abadia foren molt circumstancials i amb connotacions pròpies de la societat medieval. Va ser Benet XIII, l'anomenat Papa Lluna, amb seu Avinyó, durant el cisma d'Occident, qui, un cop Montserrat passà a la

seva obediència com havia fet ja abans el conjunt de la Corona d'Aragó, nomenà primer abat del nostre monestir el P. Marc de Vilalba. Dimarts vinent, dia 10, farà 600 anys. Acabat el cisma, el papa legítim Martí V, l'any 1418, ratificava l'abadiat montserratí. I amb això la majoria d'edat, podríem dir, de la comunitat.

Déu es va servir d'aquests fets, portats per voluntats humanes, per dur a terme el seu pla sobre aquest lloc marià i benedictí. La història posterior de l'abadiat montserratí ha estat teixida de moments de joia i de dolor, d'èpoques de més esplendor o de més decadència, però amb una comunitat monàstica present en aquesta casa de santa Maria pràcticament d'una manera ininterrompuda des de la fundació fins al dia d'avui. En commemorar, ara els 600 anys d'erecció en abadia, donem gràcies a Déu per l'inici de l'autonomia concedida a la comunitat de Montserrat. Aquesta autonomia, no és una independència total sinó que es viu en la comunió de fe i de caritat de l'Església i amb uns vincles molts estrets amb les esglésies diocesanes amb seu a Catalunya. És la Santa Seu que, a través dels organismes monàstics competents, valora la capacitat de la comunitat per portar una vida monàstica madura i per discernir les opcions més adients a cada moment pel que fa a l'actualització del carisma monàstic iniciat per sant Benet i al servei pastoral d'acolliment i d'evangelització de la comunitat. Igual com ara fa 600 anys, l'autonomia del nostre monestir és una mostra de confiança i un repte. Mostra de confiança per part de l'Església i dels superiors monàstics en el camí que recorre la comunitat montserratina. Repte per a nosaltres per tal de ser fidels a la nostra vocació, a la confiança que ens fa l'Església i al servei del Poble de Déu, particularment dels pelegrins que pugen a venerar Santa Maria. El Montserrat d'avui és fruit de la tradició benedictina rebuda de Ripoll, de l'autonomia que li va ser concedida ara fa sis segles, dels pelegrins d'arreu i de l'Església i el Poble catalans que han contribuït a donar-li una fisonomia pròpia a redós de la Mare de Déu.

En el Virolai cantem que Montserrat "és el nostre Sinai". La *mntanya alta* de la Transfiguració de l'evangeli d'avui evocava precisament la muntanya del Sinai on Déu es manifestà a Moisès per donar-li les seves deu paraules que havia de comunicar al poble. Jesús, molt superior a Moisès, és portador de la Paraula divina definitiva i alliberadora, per això el Pare del cel ens diu d'escoltar-lo. A partir d'aquesta realitat evangèlica, Montserrat està cridat a ser una monestir i un santuari on, amb la presència espiritual de la Mare de Jesús, s'irradiï la Paraula i la gràcia que ens vénen de Jesucrist, un lloc on els pelegrins que hi vénen, juntament amb els monjos i els escolans que hi vivim, ens endinsem tots en el misteri de la transfiguració de la nostra vida per mitjà de la participació en les sagraments. Particularment de l'Eucaristia, que és portadora de vida nova i d'immortalitat.